

DE KATTEN VAN KRUISEM

De Katten van Kruisem

Marc de Bel

Omslag en illustraties: Jan Bosschaert

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: 1995

Tiende druk: maart 2018

© 2018, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en
schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uit-
zondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking
tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made
public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without
prior permission in writing from the publisher.

D/2018/7104/47

ISBN 978 94 6131 838 1

NUR 283

marcdebel.be

vanhalewyck.be

 [vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck) [vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck) [van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

MARC DE BEL
**de Katten van
Kruisem**

*met tekeningen van
Jan Bosschaert*

Van Halewyck

'Nou, meneer De Bel, het is vrijen of voetballen.'
(Hans Croon, ex-trainer van S.V. Waregem)

*Voor mijn vader en moeder,
die ik dus, volgens Joppe, meer dan 60 jaar geleden
bij elkaar heb gebracht.*

Dit verhaal speelt zich af in een tijd waarin telefoontoestellen nog draaischijven hadden, waarin muziek werd opgenomen op cassettes, tv-toestellen nog geen kleurenschermen hadden, computers nog groter waren dan wasmachines en een selfie nog een scheldnaam voor een ijdeltuit was.

**Zaterdag 24 augustus
(16.11 u.)**

1

Joppe was als eerste bij de bal. Hij ontweek de tackle van zijn bewaker en tikte het leer achteruit in Rachids voeten. De middenvelder aarzelde geen seconde. Hij schoof de bal blindelings rechts voorbij de libero, terwijl Joppe links de diepte in dook. Zo deden ze het altijd.

De doelman stormde zijn kooi uit en dook als een hongerige leeuw naar zijn zebrakleurige prooi. Maar de supersnelle spits van V.C.E. Kruisem was hem voor en stifte het ronde hapje met een sierlijke boog mooi in het dak van het doel.

‘Joehoe! 5-2!’ juichte Sander.

Hij vloog zijn ploegmaat om de hals.

‘n Hat trick!’ joelde Rachid. ‘Je scoorde een zuivere hat trick, Joppe!’

Ze sloegen hun vlakke handen triomfantelijk tegen elkaar. Joppe gluurde glunderend naar de dug-out waar opa stond.

‘Prachtdoelpunt, Jop!’ duimde Joppes oudste en trouwste supporter. ‘En weer een hele goeie pas van jou, Rachid!’

‘Nou, ik had bij de rust niet gedacht dat we het zo makkelijk zouden halen’, blies Joppe.

‘Ik wel’, zei Daan, die zijn doel had verlaten om de goaltjesdief met zijn hat trick te feliciteren.

De eerste helft was geëindigd op 2 - 2. Twee kopbaldoelpunten van de lange Rachid.

‘Wie er scoort is niet van belang’, zei Teut altijd.

Maar Joppe dacht daar anders over. Zelf scoren vond hij het leukste wat er bestond. Het gaf hem telkens weer dat onbeschrijflijk zalige gevoel. Alsof hij van de aarde loskwam en licht als een veertje over het veld zweefde. Hij droomde er elke nacht van. Zelfs overdag. Bovendien was dit niet alleen een toernooi voor het provinciaal

kampioenschap. Er was ook een trofee voor de topscorer te winnen. Die stond in Joppes dromen al heerlijk op het kastje naast zijn bed te schitteren. Met op het gouden plaatje onderaan, in sierlijke letters: *Joppe Bellemans-Topsorer*.

Een echte superspits wilde hij worden, net als opa destijds ...

‘Nog drie minuten, jongens!’ riep trainer Teutens.

‘Joepie! We gaan naar de halve finale!’ joelde de kleinste van de drie bankzitters.

‘Mag ik nu op, oom?’ vroeg de grootste van de reservespelers. Trainer Teutens knikte.

‘Wissel!’ bulderde hij naar de scheidsrechter.

Rachid kreeg een daverend applaus toen hij het veld verliet.

‘Potverdikke, wat haalt Teutens nu weer in zijn hoofd!?’ protesteerde Vits, de brave, maar niet al te snuggere duivel-doet-al van V.C.E. Kruisem. Rachid speelt toch ijzersterk!’

‘Ach, kom nou, Vits’, schokschouderde juffrouw Kristien. ‘Het staat vijf tegen twee en er zijn nog maar drie minuten te spelen. Er kan ons niets meer gebeuren.’

Peter Teutens sjokte het veld op. Met zijn één meter zeventig was hij veruit de langste van de knapenploeg. Iedereen noemde hem dan ook stiekem ‘de Paling’. Niet alleen om de treffende gelijkennis, maar ook omdat de opgeschoten bonenstaak vaak naar dat beest rook. Vooral wanneer hij zijn vader bij het schoonmaken van de vis had geholpen. In de kleedkamer was het dan ook altijd drummen geblazen om niet naast de Paling te hoeven zitten. Niemand waagde het echter om ook maar één opmerking over die doordringende visgeur te maken. Wie het toch deed, kreeg het zonder twijfel aan de stok met Bram, de oudere broer van de Paling. En die leek helemaal niet op een uitgerekte elastiek, integendeel. De stoere bonk had meer weg van een potige potvis. Bram Teutens was veruit de meest beruchte verdediger van de junioren. Er ging geen wedstrijd voorbij zonder dat de geduchte libero een tegenstander onder de graszoden of over de omheining trapte. De doodschopper kreeg het dan ook vaak met de scheids-

rechter aan de stok en werd dikwijls voor enkele weken geschorst. Maar dat kon de opruimer niet schelen.

Hij ging zelfs prat op zijn uitgebreide collectie bij elkaar geschopte rode kaarten.

‘n Hattrick!’ gonsde het nog altijd na in Joppes hoofd.

De topschutterstroofe flitste hem weer eventjes voor de ogen.

‘Naar de bal kijken, Jop!’ riep opa hem weer met beide voetbalschoenen op het gras.

Sander had een slordige voorzet onderschept en rukte op met de bal aan de voet.

‘Hier! Hier, Sander!’ riep Peter Teutens.

Sander schoof de bal voor de voet van zijn pas ingevallen ploegmakker. Die nam een krachtige aanloop en wierp zijn rechter-slungelbeen met een zwierige zwaai achteruit. Maar in plaats van de bal op een lel vanjewelste te trakteren, boorde de schoen van de invaller zich een vuist diep in de grond en lanceerde een dot gras, zo groot als een volwassen haring, de lucht in. De groene raket scheerde als een vliegende vis rakelings over het hoofd van de scheidsrechter, terwijl de Paling met hoge snelheid als een op hol geslagen stormram over het veld krabbelde. De arbiter zag het molenwiekende gevaarte te laat op zich afkomen.

‘Bwfiet!’ blies hij toen de kop van de stormram zich diep in zijn onderbuik boorde.

Het tweetal rolde languit over het gras. Tot groot jolijt van het publiek.

Trainer-verzorger Teutens repte zich met het emmertje water in de aanslag naar de plaats van de ramp. De scheidsrechter zag krijtwit.

‘M ... mijn fl ... fluit’, kermde hij.

‘Zal ik even met de spons ...?’ stelde Teutens behulpzaam voor. De referee schudde het hoofd.

‘M ... Mijn fluit’, herhaalde hij. ‘Ik ben mijn fluit kwijt.’

Het schuifelding lag een heel eind verder in het gras. Joppe raapte het op en gaf het aan de kreunende scheidsrechter. Die stak het

snel weer in zijn mond. Als een troostende fopspeen.
'Gaat het?' vroeg Teutens.
'Ja', vermande de arbiter zich. 'Waar is de bal?'
'Hier, meneer', zei Sander.
'Goed, het spel gaat verder', besloot de kranige scheidsrechter.
Hij wierp de bal in de lucht en blies zeventien seconden later de wedstrijd af.
'Een halve minuut te vroeg', merkte Vits terecht op.
Rachid stooft het terrein op en vloog zijn ploegmakers om de hals.
'Op naar de halve finale!' straalde hij.
De doelman van de tegenpartij schudde Joppe en Rachid de hand.
'Jullie winnen zeker dit toernooi', zei hij verslagen. 'Met twee superspitsen als jullie kan het niet anders.'

2

'Proficiat, kerel', glimlachte opa toen Joppe de kantine binnenkwam. 'En? Hoe bevallen de nieuwe schoenen?'
'Haha, dat heb je toch wel gezien, opa!' lachte de goaltjesdief.
Hij had de schoenen gisteren van opa gekregen, speciaal voor dit provinciale kampioenschap.
'Een fruitsapje graag, Vits', vroeg Joppe in ruil voor zijn gestempelde *Goed voor 1 consumptie*-drankbonnetje.
Iemand botste zachtjes tegen hem aan. Hij draaide zich om. Het was Lana, Sanders één jaar jongere zus. Ze miste, net als opa, nooit een wedstrijd.
'Gefeliciteerd met je hattrick, Joppe!' glimlachte het meisje.
Ze betaalde het gevraagde zakje chips en ging weer bij juffrouw

Kristien en haar broer aan het tafeltje zitten. Sander zag hoe Joppe haar nakeek en fluisterde iets in haar oor. Lana keek om naar Joppe. Die wendde snel zijn ogen af.

‘Hé, Joppe! Kom ‘ns’, wenkte Sander.

‘Ja? Wat is er?’ vroeg Joppe.

Sanders ogen blonken guitig.

‘Mijn zusje vraagt of je bij ons komt zitten. Ze ...’

‘Wat!?’ schrok Lana. ‘Dat heb ik helemaal nie ...’

‘Ssst, Lana’, suste juffrouw Kristien.

‘Maar, mams! Sander ...’

‘Hij zegt het alleen maar om je te plagen’, glimlachte de turnjuf.

Lana stak haar tong naar Sander uit en bliksemde hem met haar grote, donkere ogen naar het andere eind van de wereld. Tot op de hoogste top van de Himalaya. Bij zijn soortgenoten, de Yeti’s.

‘Die laatste goal was een pareltje, Joppe’, prees juffrouw Kristien.

‘Ja’, knikte Joppe wat verlegen.

Hij loenste naar Lana en zag nog net hoe ze stiekem achter de rug van de Yeti een handvol chips in diens cola knisperde.

‘Burp!’ boerde er iemand luid aan de toog.

Juffrouw Kristien fronste bedenkelijk haar voorhoofd.

‘Bram Teutens en zijn vriendje Putters, natuurlijk’, gromde Sander hatelijk. ‘Die twee rotzakken hebben me woensdag na de training de gracht ingeduwd. Ik ...’

Pas toen besepte hij dat hij zijn mond voorbij had gepraat. De twee hadden namelijk gedreigd al de haartjes uit zijn neus te trekken als hij het waagde te klikken.

‘En dat zeg je nu pas, Sander?’ zei juffrouw Kristien verontwaardigd.

‘Tja, ik ... euh ...’ stamelde de grachtenduiker.

De flink uit de kluiten gewassen turnjuf stond van het tafeltje op en liep naar het rijkelijk van oorringen voorziene tweetal aan de toog.

‘Bram Teutens’, sprak ze kalm. ‘Als je het waagt ooit nog één vinger naar mijn zoon uit te steken, dan krijg je het met mij aan de stok.’

Het werd op slag strafschopestil in de kantine.
'Desnoods wurg ik je eigenhandig met mijn zwarte gordel',
vervolgde de plaatselijke judoka-kampioene.
De Potvis zette zijn meest onschuldige gezicht op.
'Ik? ... Maar ik heb hem niet aangeraakt! Hij is vanzelf de gracht
ingeplompt!'
'Jullie zijn gewaarschuwd', dreigde de zwarte gordel. 'Kom,
Lana en Sander.'
Ze draaide de twee pestpuistenpubers de rug toe, griste het jasje
van haar trainingspak van de stoel en verliet de kantine. Lana
en Sander glipten haar achterna.
De rode-kaartenverzamelaar grijnsde de laatste dodelijk in zijn
ogen en krabde veelbetekenend aan zijn pukkelseus.
'Ik krijg je nog wel, klikspaan!' siste hij tussen zijn tanden.
Hij dronk zijn biertje in één teug leeg.
'Geef ons er nog maar eentje, Vits!' giechelde Putters.
Joppe dronk zijn sapje op, nam zijn sporttas en liep Sander en
Lana achterna. Maar de Potvis hield hem tegen. De gespierde
bonk sloeg een arm rond Joppes hals en trok de sprietige spits
stevig tegen zijn brede borstkas.
'Dat waren juweeltjes van doelpunten, sprinkhaan', knorde de
beruchte libero. 'Die topschutterstrofee is voor jou, Bellemans.
Zeker weten! Zeg dat Bram Teutens het gezegd heeft!'
'Ik ... ik hoop het', glimlachte Joppe flauwtjes.
'Het is je geraden, kerel!' lispelde de neusonthaarder dreigend in
Joppes oor. 'Zorg maar dat je meer doelpunten maakt dan die
bruinebakken koffieboon daar in de hoek.'
Hij wees met zijn slecht geschoren kin in de richting van het
tafeltje in de verste hoek van de kantine waar Rachid en zijn
zussen altijd zaten.
De druk van de bankschroefarm verminderde. Joppe glipte er
tussenuit en haastte zich naar buiten. Maar Sander en zijn zus
waren nergens meer te zien.

3

‘Waf?’ blafte de golden retriever nieuwsgierig.

De hond kwispelde opgewonden met zijn staart en zette zijn beide zware voorpoten op het stuur van Joppes splinternieuwe fiets.

‘Wafwaf?’ herhaalde hij ongeduldig.

‘Ja, we hebben gewonnen’, antwoordde Joppe. ‘En ik scoorde drie keer! Een loepzuivere hattrick! Wat zeg je daarvan, Penalty?’

‘Wafwafwaf!’ feliciteerde de hond.

Hij spurte uitgelaten over het graspleintje naast de garage, verdween eventjes in de struiken en kwam weer tevoorschijn met een stukgebeten bal tussen zijn tanden.

‘Nee, Penalty’, schudde Joppe zijn hoofd. ‘Ik heb nu geen zin. Bovendien kun je met dat slappe ding toch niet voetballen.’

Penalty keek zijn speelkameraad ontgoocheld aan.

‘Kijk niet zo triest. Het is je eigen schuld, idioot!’ schold Joppe boos. *‘Jij bijt alle ballen stuk, ik niet!’*

De hond liet de vergietbal uit zijn muil vallen. Joppe schopte het slappe ding zo ver hij kon en keek genoeglijk toe hoe de ballenbijter blaffend zijn platgekauwde speeltje achterna holde. Hij stalde zijn fiets in de garage, nam zijn schoenen uit zijn sporttas en borstelde de aarde eraf voordat hij ze in het rek naast het paar met de lange noppen zette.

Penalty bracht zijn vangst terug. Maar de hond spitste plotseling geschrokken zijn oren en begon klaaglijk te janken.

‘O, nee’, kreunde Joppe toen het schrille gefluit ook zijn trommelvliezen aanviel. ‘Niet alweer ... Ik moet die ellendige dwarsfluit toch ‘ns dringend vol sneldroogbeton gieten.’

Hij ging naar binnen en liep demonstratief met beide wijsvingers in zijn oren de woonkamer in.

‘Waar is mams, Anneleen?!’ schreeuwde hij boven het lawaai uit.

Het werd opeens heerlijk stil in de woonkamer.

‘Wat?’

‘Waar is mams?’

‘In de keuken’, antwoordde de fluitiste.

Ze boog zich weer over de partituur en ging er opnieuw loeihard tegenaan. Joppes tenen krulden als kurkentrekkers.

Natuurlijk vroeg Anneleen niet naar de uitslag van de wedstrijd. Voetbal interesseerde haar geen fluit.

‘Een spel voor idioten en halfgare macho’s’, noemde ze het. Of ‘Het brood en spelen voor de brave burgerman’, ‘Het wekelijkse zoethoudertje voor het hersenloze klootjesvolk’, ‘De uitlaatklep voor gefrustreerde mafketels’ en meer van dat fraais. Maar hoe zijn stijfharkige, vier jaar oudere zus over voetbal dacht liet Joppe ijskoud. Erger vond hij dat het Spel der Goden ook zijn vader geen zier kon schelen. De leraar plastische opvoeding kwam zelden of nooit naar een wedstrijd kijken, omdat er altijd wel ergens een absoluut niet te missen tentoonstelling van moderne kunst was.

‘We hebben gewonnen, mams!’ riep Joppe boven Beethovens stuk geblazen Negende Symfonie uit. ‘Ik heb ...’

Moeder keek verwaasd op uit haar tijdschrift. Ze haalde de dotjes uit haar oren.

‘Wat zei je, Joppe?’

‘We hebben gewonnen. Zaterdag spelen we de halve finale! Ik scoorde een hattrick!’

‘Echt? Wat leuk voor je. Was opa bij de wedstrijd?’

‘Natuurlijk! De schoenen, die ik van hem heb gekregen zitten perfect. Mag ik een appel, mams?’

‘Eet er maar zoveel je wilt. Oma heeft ze net gebracht. Ze hebben er weer manden vol.’

Joppe beet in de appel. Het sap schuimde op zijn lippen.

‘Mjmm, lekker! Maakt oma er dit jaar weer sap en jam van, mams? Ik ...’

In de woonkamer krijste Beethoven alsof hij met zijn vingers in de fruitpers zat.

Moeder propte de oordopjes snel weer op hun plaats.
'Ik ga naar opa, hé mams!' schreeuwde Joppe.
Hij spurte door de woonkamer, wierp de metronoom van de fluitiste omver en grijnsde triomfantelijk voordat hij de deur achter zich dicht trok.
'Gefrustreerde mafketel! Knoeperslurp!! Cultuurbaar!!!'
krijste Anneleen hem na.
'Haha', lachte Joppe toen hij op zijn fiets sprong en er zingend vandoor reed. 'Meisjes, ze zijn zo zot, meneer ...'

4

Opa en oma Bellemans woonden een paar straten verder, aan de rand van het dorp, in een klein huisje met een grote tuin. Vlak voor de vakantie hadden ze hun vijftigste huwelijksverjaardag gevierd. Ze werden volgende maand allebei drieënzeventig. Maar dat was geenszins te merken. Opa timmerde nog altijd van alles in elkaar en oma zat van 's morgens vroeg tot bij zons-
ondergang in de tuin. Daar kweekte ze biologische groenten en prachtige bloemen. Daarnaast hadden beide kwiekerds ook nog hun hobby's. Voor opa waren dat de knapen van V.C.E. Kruisem en de biljartclub. Oma vulde haar schaarse vrije uurtjes met yogalessen en het verwennen van haar katten. Het levenslustige tweetal had dus geen tijd om oud te worden.
'Hallo, oma!' groette Joppe.
'Aha, daar is hij dan, dames en heren ... Mister Hattrick!' grapte oma. Ze richtte de straal van de tuinslang, waarmee ze de datura's aan het begieten was, op de doelpuntenmaker. Joppe dook pijlsnel achter de keurig gesnoeide laurierhaag en zag te laat dat Chakra daar heerlijk in het zonnetje lag te soezen.
'Iaauww!!' krijste ze toen Joppe zijn voet op haar staart zette.

‘Oei’, schrok Joppe. ‘Sorry, Chakra.’

Hij nam de kat in zijn armen en krabde om het goed te maken zachtjes over de kleine bruine vlekjes op de platte snoet. Het brave beest begon meteen te spinnen.

‘Opa zegt dat jullie veel kans maken om dat provinciale kampioenschap te winnen’, zei de spuitster.

Bij het horen van het woord ‘kampioen’ schoot een tinteling door Joppes lichaam. Zijn nekhaartjes gingen rechtop staan. Niet zo erg als die van Chakra, maar toch.

‘Best mogelijk’, antwoordde Joppe. ‘Maar dan moeten we zaterdag wel de halve finale winnen.’

Hij gaf Chakra nog een extra knuffel en liet haar weer lopen.

‘Eet de hele week maar veel fruit’, raadde oma hem aan.

‘Zal ik doen, oma. Ik heb daarnet al een appel op.’

‘Mooi zo’, knikte de tuinvrouw. ‘Als je zin hebt, mag je opa helpen bij het plukken.’

Ze wees met de tuinslang in de richting van de boomgaard.

Joppe spurtte langs de veranda en schoot de boomgaard in.

Opa bevond zich helemaal aan het andere eind en staarde door een van de appelgrote gaten, die de Duitse kanonnen tijdens de laatste wereldoorlog in de betonplaten afsluiting hadden geschoten. Joppe aarzelde even. Opa werd niet graag aan die rotoorlog herinnerd.

Misschien ziet hij al die gruwel weer opnieuw, als hij door die gaten kijkt, dacht Joppe.

Hij vertraagde zijn pas en overwoog om voorzichtig rechtsomkeert te maken, toen plotseling vlak voor zijn voeten een dreigend gekis uit het hoge gras opsteeg. Opa draaide zich om en keek Joppe afwezig aan.

‘Rustig, Kruif’ suste hij de zware, zwarte kater. ‘Het is Joppe maar. Dat zie je toch, suffie.’

Joppe boog zich naar het beest toe.

‘Kom, Kruif ... Kom’, wenkte hij.

Maar de eigenzinnige kater verroerde geen poot.

‘Doe geen moeite, Jop’, zei opa. ‘Je kent Kruifie toch.’

Kruif was inderdaad in alles de tegenpool van de doodbrave Chakra. Gelukkig had Joppe niet op *zijn* staart getrapt. Eén keer had hij het gewaagd het beest een pingpongballetje te ontfutselen en hij had er een diepe, pijnlijk jeukende jaap in zijn hand aan overgehouden.

‘Als er ooit een worstelwedstrijd voor katers wordt georganiseerd, dan wint Kruifie die op zijn dooie gemak’, schertste opa altijd. ‘Hij hoeft maar een scheet te laten en alle katers uit de buurt slaan op de vlucht.’

‘Ik kom je helpen met appels plukken, opa’, zei Joppe.

‘Appels pluk ...?’ viel opa uit de lucht. ‘O, ja. Juist ...’

Er verscheen een guitige blik in zijn ogen.

‘Kom ‘ns, Jop’, fluisterde hij.

Joppe kwam naast opa bij de schutting staan.

‘Kijk ‘ns door dat onderste gat.’

De pretlichtjes in de ogen van de kwieke grijsaard voorspelden in ieder geval geen gruwelijke oorlogstaferelen.

‘Kom op, kerel’, drong opa aan.

De oorlogsveteraan zelf gluurde door een gat dat wat hoger zat. Joppe volgde zijn voorbeeld.

Op de plek waar zowat een halve eeuw geleden de vliegende bom een diepe krater had geslagen, lag nu een zwembad met bijbehorende villa. De eigenares, een gewezen fotomodel, hield blijkbaar ook dolveel van bloemen. Haar tuin krioelde ervan. En midden in dit kleurige paradijs, aan de rand van het zwembad, lag de vrouw des huizes rustig te zonnebaden. Even naakt als haar gladgeschoren poedel.

Alleen droeg die laatste geen zonnebril.

‘Wel, Jop?’ porde opa zijn kleinzoon samenzweerderig tussen de ribben.

‘Niet mis’, beaamde Joppe. ‘Vooral die dahlia’s zijn prachtig!’

‘Hihi’, gniffelde de gatengluurder vanonder zijn dikke snor.

‘Vanuit die boom daar hebben we vast nog een veel beter zicht

op al dat moois, opa', wees Joppe schalks.

Opa keek achterom naar de aangewezen boom. Die stond kruinvol met kleine, grasgroene appels.

'Best mogelijk. Maar dat zijn goudappels. Die zijn pas eind oktober rijp. Haha!' lachte de plukker.

Hij sloeg een arm om Joppes schouders en trok hem mee.

'Kom, Goudappel', gniffelde hij.

Het tweetal wandelde zij aan zij door de schaduwrijke boomgaard. Joppe vond deze boomgaardwandelingetjes al van kleinsaf heerlijk. Ook nu genoot hij met volle teugen. Niet alleen van opa's liefdevolle omhelzing. Ook van het zoemen van de bijen, het gonzen van de zweefvliegen, het snorrende gebrom van de hommels, het schrille getsjirp van de sprinkhanen, het vrolijke vlindergefladder ... De heerlijke geur van het pas gemaaide gras rond de fruitboomstammen kronkelde zijn neus binnen. Hij sloot zijn ogen en snoof zijn lievelingsgeur naar binnen. Tot diep in zijn tenen. Hij kreeg maar nooit genoeg van die pas-gemaaidgrasgeur. Hij speelde trouwens nooit een wedstrijd zonder eerst aan het gras te ruiken. Het gaf hem niet alleen dat leuke opagevoel, het hielp hem ook bij het maken van zijn talloze doelpunten. Dat geloofde hij rotsvast.

'Jullie maken veel kans', zei opa.

Joppe knikte. Hij voelde weer die nerveuze kriebel door zijn lichaam zinderen. Maar deze keer hield opa's arm zijn nekhaartjes keurig in bedwang.

'Toch ben je soms nog ietsje te braaf, Jop', vervolgde de vroegere spits van V.C.E. Kruisem. 'Je moet meer durven. Soms aarzel je net iets te lang, alsof je bang bent om door te gaan. Je moet wat meer van je afbijten. De tegenstander laten zien dat je je niet op je kop laat zitten. Soms speel je nog echt als een bange duikboot ...'

'Ja, dat weet ik opa. Maar sommige van die verdedigers zijn echte beenhouwers, hoor', verdedigde Joppe zich. 'Er zijn er die twee keer zoveel wegen als ik!'

In zijn blootje, zonder zonnebril, woog Joppe Duikboot amper tweëndertig kilogram. Maar hij was razendsnel en deed dingen met de bal die niemand van de knapen hem nadeed.

‘Die zwaargewichten zijn ook twee keer zo traag als jij, Jop’, weerlegde opa. ‘Vergeet dat niet zaterdag. Als jullie kampioen willen ...’
‘Verdikke, opa!’ rilde Joppe. ‘Je bezorgt me wel ‘n flink pak kriebels, weet je!’

Opa bleef staan en keek de superspits junior prikkelend in de ogen. ‘Nou, daar heb ik een afdoend medicijn tegen’, grijnsde hij. ‘Hopelijk speel je nu geconcentreerder dan gisteravond. Weet je nog op welke stomme manier je je koningin prijs gaf?’

‘Tja’, gaf Joppe toe. ‘Ik zat met mijn gedachten al volop bij de wedstrijd van vandaag.’

‘Nu heb je dat excuus niet, kerel’, grijnsde opa hem uitdagend aan toen ze de veranda binnengingen.

Het palmhouten schaakspel, dat opa zelf had gesneden, stond al op hen te wachten. Chakra was in de grote, rieten schommelstoel druk doende met opdirken voor de komende nacht. De poezen-tweeling Pira en Mide sliepen zusterlijk naast elkaar op het vloerkleedje. Kruif negeerde zijn drie vrouwelijke soortgenoten en wipte naast opa op de vensterbank, waar hij met zijn alom gevreesde rechtersvoerpoot meteen een grote bromvlieg tegen de ruit tot moes plette.

Anderhalf uur later deed opa ongeveer hetzelfde met Joppes koning. ‘Schaakmat, Jop’, glunderde de winnaar zelfvoldaan.

‘Alweer verloren’, zuchtte Joppe.

‘Toch had je deze keer makkelijk kunnen winnen’, zei opa. ‘Als je maar wat meer had gedurfd. Je had mijn koningin kunnen nemen. Kijk, je looper stond hier en je toren ...’

Oma stak haar hoofd de veranda binnen.

‘Wensen de heren iets te drinken?’ vroeg ze.

‘Voor mij een calvados graag’, antwoordde opa. ‘Om mijn overwinning te vieren.’

‘En voor jou een glaasje cider, Joppe?’ stelde oma voor.

‘Mjmm’, likkebaardde de verliezer. ‘Graag, oma!’
‘Niets daarvan!’ protesteerde opa. ‘Van alcohol krijg je stramme spieren en dat is dodelijk voor spitsen! Bovendien ben jij nog veel te groen om cider te drinken, Goudappeltje.’
‘Goudappeltje?’ herhaalde oma niet-begrijpend.
Opa knipoogde samenzweerderig naar zijn kleinzoon.
‘Dat is iets tussen mannen’, sprak hij gespeeld gewichtig.
Oma verdween hoofdschuddend in de keuken.
‘Pas jij ook maar op met die calvados, opa’, grijnsde Joppe. ‘Straks kom je met je stramme spieren niet meer de boom in.’
‘Hahaha!’ bulderde opa om de spitse tegenzet.
‘Schaak!’
Maar de oude spits gaf zich nog niet helemaal gewonnen en ging meteen in de tegenaanval. Hij boog zich over het tafeltje naar Joppe toe.
‘Weet je wie er bij elke wedstrijd de hele tijd naar jou staat te gluren?’ fluisterde hij van onder zijn snor.
‘Nee ...’
‘Euh ... Hoe heet dat meisje ook alweer?’ dacht de plaaggeest hardop. ‘Haar naam schiet me maar niet te binnen ...’
Hij deed alsof hij diep nadacht. Maar Joppe kende hem te goed. Hij kreeg opeens weer zo ‘n rare kriebel in zijn buik. Alsof er een bende rupsen aan de binnenkant van zijn buik knabbelden.
‘Die zus van Sander’, ging de plaagstok verder. ‘Haar naam ligt op het puntje van mijn tong ...’
‘Lana.’
‘Juist’, knikte opa voldaan omdat hij de duikboot boven water had gelokt. ‘Lana Balsemien.’
De kriebel liep als een vuurtje over Joppes ruggengraat en zette zijn hoofd in vlam. Hij voelde dat hij bloosde. Een onwijs stom gevoel, vond hij. En het ergste was dat je het niet kon helpen!
‘O’, merkte opa op, ‘je bent toch niet meer zo groen als ik dacht, Goudappel. Je lijkt nu eerder op een Rode Boskoop. Haha!’
Joppe wierp een kussen naar het hoofd van de spotvogel. Hij

mikte echter iets te hoog. De donzige ufo miste de vaas met zonnebloemen op een haar na.

‘Hé, pas op daarmee!’ schrok oma.

Ze zette het dienblad op het bijzettafeltje.

‘Niets beter voor een sportman dan een glas vers geperst appelsap’, zei ze. ‘Bovendien krijg je daar van die mooi blozende wangen van.’

‘Hahaha!’ proestte opa het uit. ‘Die is goed!’

Oma keek haar levensgezel verbaasd aan.

‘Ik snap niet wat daar zo grappig aan is’, zei ze.

‘Nou, misschien kan Joppe je dat uitleg ...’

‘Lieve hemel!’ veerde Joppe overeind. ‘Is het echt al zo laat? Ik moet er vandoor.’

Hij dronk zijn glas in één teug leeg en haastte zich naar buiten.

Opa wierp een blik op de klok.

‘Je hebt gelijk, Bellemans’, knikte hij goedkeurend. ‘Topschutters moeten vroeg naar bed.’

‘Tot morgen’, groette Joppe.

‘Tot morgen’, wuifde oma.

‘Vergeet je dribbeloefeningen met Penalty niet, kampioen!’ riep opa hem nog na.

5

zaterdag 24 augustus (22.16 u.)

Gewonnen met 5-2! Zuivere hattrick gescoord!

De kans dat deze jongen topscorer van het toernooi wordt is dus groot! Rachid heeft er ook al twee binnengelapt. Ben benieuwd wat de spitsen van de andere ploegen ervan bakten. Hopelijk worden we volgende week in de halve finale niet uitgeschakeld, want dan kan ik die trofee wel op mijn buik schrijven in plaats van hem op het plankje boven mijn bed te zetten. De nieuwe schoenen die ik van opa heb gekregen, zitten